

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **DANEX TRANS, s. r. o.**, so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Podjavorinskej 1614, *zastúpenej JUDr. Jozefom Markom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karpatská 18*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ulica 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/18683-132362/2010/994159-r zo dňa 03. januára 2011, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/26/2011-49 zo dňa 23. augusta 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/26/2011-49 zo dňa 23. augusta 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/18683-132362/2010/994159-r zo dňa 03.01.2011. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/40642/10/Šte zo dňa 22.09.2010, ktorým správca dane vyrubil žalobkyni rozdiel

dane z pridanej hodnoty (ďalej aj „DPH“) za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2007 v sume 15.754,49 eura s odôvodnením, že žalobkyňa bola zaťažená dôkazným bremenom a mala povinnosť predložiť správcovi dane dôkazy, ktorými by odstránila pochybnosti o hodnovernosti predložených dokladov v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“). Predložené čestné vyhlásenia ani výpovede svedkov neodstránili pochybnosti správcu dane ani žalovaného, že konateľ spoločnosti M&P trading, s. r. o. reálne zabezpečila výrobu a dodávku reklamných letákov a pneumatík pre žalobkyňu, a teda, že dotknutý dodávateľ bol v kontrolovanom zdaňovacom období reálne fungujúcim obchodným partnerom.

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 49 ods. 1 a 2, § 51 ods. 1 a § 71 ods. 2 písm. f/ a g/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) a dospel k záveru, že v daňovom konaní žalobkyňa nepreukázala uskutočnenie zdaniteľných obchodov relevantnými dôkazmi. Žalobkyňa okrem faktúr a pokladničných dokladov o úhrade hotovosti nepredložil žiadne dôkazy, že fakturovaný tovar dodala spoločnosť, ktoré faktúry vystavila. Čestné vyhlásenia svedkov P., J., ako aj konateľa spoločnosti D+D Finance, s. r. o., nie je možné bez ďalšieho považovať za dôkazy preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného obchodu. Krajský súd v konaní daňových orgánov nezistil porušenie zásad zákonnosti a rovnosti, dôkazy boli daňovými orgánmi hodnotené v súlade s ust. § 29 zákona o správe daní. Žalobkyňa nevyužila procesné práva, ktoré jej zákon priznáva, aby sa vyjadrila ku skutočnostiam zisteným daňovou kontrolou a predložila hodnoverné dôkazy na odstránenie pochybností o uskutočnení zdaniteľného obchodu. Preto krajský súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa za vecne správne a žalobu preto zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250 ods. 1 OSP v spojení tak, že žalobkyni, ktorá v konaní úspešná nebola ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Uviedla, že rozsudok krajského súdu považuje za vecne nesprávny, vydaný v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi a založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietala, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyni dodala tovar spoločnosť M&P trading, s. r. o. - konkrétne išlo o dodávku reklamných predmetov, letákov a pneumatík. Žalobkyňa spotrebovala pneumatiky pre potreby svojho podnikania v autodoprave.

Poukazovala na skutočnosť, že vo vzťahu k reklamným predmetom a letákom sa nachádzala v strede distribučného reťazca, čiže kupovala tovar od platiteľa DPH a tento následne predávala platiteľovi DPH, čo znamená, že DPH za tovar mal odvieť tak dodávateľ – spoločnosť M&P trading, s. r. o. na základe faktúry vystavenej žalobkyňi (DPH na vstupe), ako aj odberateľ žalobkyne spoločnosť D+D Finance, s. r. o., (ktorá uplatnila DPH aj na vstupe, t. j. za faktúru od žalobkyne a na svojom výstupe). Samotná žalobkyňa uplatnila DPH na výstupe, t. j. odberateľovi, ako aj právo na odpočet DPH na vstupe – za faktúru od spoločnosti M&P trading, s. r. o.. Išlo pritom o tri nezávislé subjekty. Dôsledkom rozhodnutia však je, že celú daňovú ťarchu má znášať žalobkyňa, keď musí platiť celé DPH bez možnosti jej zníženia o daň na vstupe a to zrejme z dôvodu, že spoločnosť M&P trading, s. r. o. si svoju daňovú povinnosť nesplnila.

Žalobkyňa ďalej namietala, že záver krajského súdu o tom, že obchodný vzťah bol preukázaný len formálne nepovažuje za správny. Uviedla, že predložila všetky dokumenty, ktoré sú v rámci obchodnej praxe a obchodného styku bežné a postačujúce na preukázanie takéhoto obchodného vzťahu a žiadne osobitné požiadavky na dôkazy vyslovene neuvádzajú ani daňové predpisy. Poukazovala na to, že predložila správcovi dane faktúry č. 20071010 z 10.10.2007, č. 20071010-1 z 10.10.2007 a č. 20071019 z 19.10.2007 od svojho dodávateľa M&P trading, s. r. o. na dodávku rôznych reklamných predmetov, reklamných predmetov s logom D+D Finance, s. r. o. a pneumatík, dodacie listy opatrené pečiatkou dodávateľa, ako aj doklady o úhrade týchto faktúr. Ďalej žalobkyňa uviedla, že dodanie tohto tovaru potvrdil vo svojej výpovedi konateľ dodávateľa ako aj svedok K., ktorý uviedol, že videl dodávku a vykládku tovaru, pričom konateľ žalobkyne pán Nemček spomínal reklamné predmety. Žalobkyňa v tejto súvislosti upozorňovala na časový odstup niekoľkých rokov medzi uskutočnením obchodov a daňovou kontrolou, a preto nemožno objektívne požadovať vedomosť a detaily o každom obchodnom prípade tak, ako to žiada správny orgán. Záver krajského súdu považovala žalobkyňa za nesprávny a v rozpore s bežnou obchodnou a súdnou praxou. Ďalej poukazovala na to, že krajský súd sa vôbec nevysporiadal s tým, že žalobkyňa predložila aj vzorky letákov a uviedla, že pneumatiky použila na motorové vozidlá, keďže prevádzkuje autodopravu. Taktiež namietala, že súd sa nevysporiadal s tým, že následné dodanie týchto predmetov zo strany žalobkyne potvrdil ich konečný odberateľ, a to spoločnosť D+D Finance, s. r. o.. Taktiež tento odberateľ obdržal od žalobkyne faktúru, ktorú zaplatil a odviezol z nej DPH. Rovnako podľa žalobkyne krajský súd ponechal bez povšimnutia skutočnosť, ako mala potom žalobkyňa nadobudnúť tovar, ktorý so ziskom predala, vyúčtovala ho faktúrou, z tejto faktúry odviekla DPH a tiež zaplatila daň z príjmov.

Žalobkyňa ďalej namietala, že správca dane ako aj krajský súd sa nevysporiadali správne s predloženými dôkazmi, tieto neboli vyhodnotené každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Poukazovala na to, že poskytla dodacie listy, faktúry ako aj doklady o ich úhrade, hlavnú knihu a účtovný denník 2007. Z toho je jednoznačne zrejmé, že plnenie z predmetných faktúr od spoločnosti M&P trading, s. r. o. má žalobkyňa náležite zaúčtované ako svoj náklad. Následne reklamné predmety a letáky so ziskom predala a vyúčtovala spoločnosti D+D Finance, s. r. o..

Žalobkyňa tiež namietla, že nesplnenie povinnosti zo strany iných osôb nemožno spájať s povinnosťami kontrolovaného subjektu. Postup, keď namiesto vyberania dane od spoločnosti M&P trading, s. r. o. správca dane postihuje a sankcionuje žalobkyňu, je zo strany krajského súdu považovaný za správny. Tento postup je podľa názoru žalobkyne v rozpore s právom. Žalovaný ako aj krajský súd opomínajú, že nezaplatenú DPH je predovšetkým potrebné vymáhať od spoločnosti M&P trading, s. r. o.. Touto námietkou sa krajský súd vôbec nezaoberal.

Ďalej žalobkyňa namietala, že krajský súd sa nevysporiadal s vadami daňového konania, konkrétne išlo o výhrady k porušeniu zásady zákonnosti a rovnosti a zásady objektívneho hodnotenia dôkazov a touto námietkou sa krajský súd nezaoberal a v tomto smere ani dostatočne neodôvodnil. Žalobkyňa tvrdila, že existencia faktúry a uplatnenie dane z pridanej hodnoty jej platiteľom za zdaniteľné plnenie sú jedinými zákonnými predpokladmi na odpočet DPH. Žiadne iné podmienky zákon nestanovuje, a preto krajský súd podľa názoru žalobkyne neaplikoval zákon správne.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2011 na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že sa pridrižiava svojho stanoviska uvedeného vo vyjadrení k žalobe. Uviedol, že uskutočnenie zdaniteľného plnenia podľa zákona o DPH v konkrétnom prípade nadobudnutie reklamných predmetov, letákov a pneumatík od spoločnosti M&P trading, s. r. o. sa rozumie stav faktický a nie formálne vykázaný. Nestačí preto podľa žalovaného predložiť riadne doklady so všetkými predpísanými náležitosťami, doklady o prijatí úhrady v hotovosti so všetkými zákonom požadovanými náležitosťami a riadne zaúčtované, ani letáky ani čestné vyhlásenie odberateľa spoločnosti D+D Finance, s. r. o., keď správca dane ako aj žalovaný vyhodnotili zistenia o spoločnosti M&P trading, s. r. o. a nedostačujúce, ktoré nepreukázali, že deklarovaná spoločnosť tento tovar skutočne nadobudla a žalobkyňa aj dodala. Bývalý konateľ tejto spoločnosti P. uviedol len skutočnosti známe z faktúr predložených žalobkyňou, nevedel však uviesť žiadne podrobnosti o tom, ako zabezpečoval u subdodávateľa výrobu letákov, nevedel

od koho kúpil pneumatiky na nákladné vozidlá, nevedel uviesť u koho objednal letáky, kto navrhol, schválil matrice letákov, nevedel uviesť kto ich vyrobil ani ako prebiehalo schránkovanie letákov. Taktiež svedok K. nepotvrdil, že videl dodanie konkrétnej dodávky letákov, nakoľko žalobkyňa používa výpoveď tohto svedka ako dôkaz pre zdaniteľný obchod za zdaňovacie obdobie I. aj IV. štvrťroka 2007. Navyiac tento svedok uviedol, že letáky boli zabalené v zmršťovacej fólii, kým svedok M. uviedol, že letáky boli zabalené v kartónoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/18683-132362/2010/994159-r zo dňa 03.01.2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne proti dodatočnému platobnému výmeru Daňového úradu Nové Mesto nad Váhom č. 643/230/40642/10/Šte zo dňa 22.09.2010, ktorým správca dane vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2007 v sume 15.754,49 eura.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31.12.2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú

kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti, vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti, a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu

daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákon o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že žalobkyňa v konaní nepredložila relevantný dôkaz o tom, že tovary fakturované faktúrami č. 20071010 z 10.10.2007, č. 20071010-1 z 10.10.2007 a č. 20071019 z 19.10.2007 od svojho dodávateľa M&P trading, s. r. o. boli skutočne dodané touto spoločnosťou, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods.1 zákona o DPH (spoločnosti, M&P trading, s. r. o. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala tovary, ktoré fakturovala) a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodané služby). Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet

uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že žalobkyňa v konaní nepreukázala bez akýchkoľvek pochybností, že vecné plnenia fakturované vyššie označenými faktúrami boli dodané spoločnosťou M&P trading, s. r. o. ako dodávateľom. Žalobkyňa v konaní okrem vyššie označených faktúr a dokladov o ich úhrade nepredložila žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach. Vo čestných vyhláseniach svedkov K. a M. sú rozpory, ich vyhlásenia neodstránili pochybnosti, že obchodná spoločnosť M&P trading, s. r. o. skutočne zabezpečila výrobu a dodávku reklamných predmetov, letákov a pneumatík. Bývalý konateľ dodávateľa P. nevedel uviesť žiadne podrobnosti o predmetnom obchode, keď uviedol len všeobecné údaje známe z predložených faktúr, nevedel uviesť kde zabezpečil výrobu reklamných predmetov, od koho ich nakúpil ani od koho nakúpil fakturované pneumatiky. Jeho výpoveď preto nemá žiadajú preukaznú hodnotu. Taktiež výpoveď svedka K., ktorý podľa svojho vlastného vyjadrenia bol len náhodne prítomný pri vykládke tovaru, nepotvrďuje bez akýchkoľvek pochybností, že k dodávke fakturovaných plnení skutočne došlo. Taktiež čestné vyhlásenie konateľa spoločnosti D+D Finance, s. r. o. je len všeobecné a nepreukazuje, že spoločnosť M&P trading, s. r. o. fakturovaný tovar aj v skutočnosti dodala.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa aj najvyšší súd stotožnil s názorom žalovaného ako aj krajského súdu, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namietala nedostatočne zistený skutkový stav krajským súdom, najvyšší súd k tejto námietke dáva žalobkyni do pozornosti, že v konaniach o žalobách (§ 247 a nasl. OSP) súd zásadne skúma predovšetkým dôvodnosť žaloby, pričom pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 veta druhá OSP). Za nevyhnutné dôkazy treba považovať tie, ktorých vykonanie slúži účelu správneho súdnictva, ktorý je stanovený v § 244. Je tomu tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu,

ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý (s výnimkou vecí v tzv. plnej jurisdikcii - § 250i ods. 2 OSP) posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd si nemohol osvojiť ani argumentáciu žalobkyne, že predložila všetky dokumenty, ktoré sú v rámci obchodnej praxe a obchodného styku bežné a postačujúce na preukázanie takéhoto obchodného vzťahu a žiadne osobité požiadavky na dôkazy vyslovene neuvádzajú ani daňové predpisy. Ako už bolo vyššie uvedené na uplatnenie odpočtu DPH, nepostačuje iba predloženie faktúr a preukázanie ich úhrad, ale zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil a predovšetkým musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. V danom prípade však k takémuto preukázaniu bez akýchkoľvek pochybností nedošlo. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: *„Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH), Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok.*

Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“ (www.concourt.sk).

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu teda nezistil ani takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 OSP), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková